

ikke have fornøden Legitimation; det staar der imidlertid Intet om. Jeg henstiller kun til Udvalgets nærmere Overveelse, om det ikke maatte være Meningen. Det kan dog ikke være Meningen, at han med eller uden Straf skulde kunne gaa til næste Jurisdiktion for der at prøve sin Lykke, det vil sige, prøve, om ikke denne Jurisdiktions Politimester vilde godkjende hans Dokumenter.

Nu kommer jeg til det Punkt, som egentlig har foranlediget mig til at stille mit Forslag. Selv om Forslaget ikke, hvad jeg dog haaber, skulde blive vedtaget, vil jeg dog i det Mindste ved at stille det have opnaaet dette, at jeg har faaet Leilighed til selv at udtale mig udførligere om disse Forhold og forhaabentlig ogsaa have givet Anledning til, at der kan komme en fyldigere Diskussion tilstede derom, end der vilde have været mulig, naar ikke mit Underændringsforslag afsaav det tilstrækkelige Tilskytningspunkt. Det 2det Punktum i § 15 gaar jo nemlig ud paa, at den Arbejdsjøgende skal, for at skaffe sig fornøden Legitimation, være berettiget til af Politimesteren at forlange udleveret en saakaldet Arbejdsbog. Det bliver altsaa en fuldstændig frivillig Sag, om han vil eller ikke vil forlange den; det er kun Politimesteren, som er forpligtet til at give ham den, naar han forlanger den. Naar man imidlertid ser hen til, hvilke Fordele og Behageligheder denne Arbejdsbog skaffer den Paagjældende, kan jeg ikke sjonne rettere, end at de ere saa smaa, og at Ubehagelighederne, der følge med Bogen, ere saa overveende, at der ikke er megen Sandsynlighed for, at Noget eller i alt Fald ret Mange ville benytte deres Ret til at kræve den. Det vil jo nemlig ses, at Thandehaveren af en saadan Arbejdsbog skal erhverve disse Antegnelser om det Arbejde, han faar paa Stedet, skal aflevere sin Bog til vedkommende Politii, afhente den igjen, naar han søger Arbejde i en anden Kommune osv. Altsaa, denne Bog skaffer ham en hel Del Uleilighed og Besvær, og jeg kan egentlig ikke se, hvilken reel Fordel han skulde have af den. Jeg tvivler altsaa meget paa, at den Ret, som gives Arbejderen til at faae en Arbejdsbog — han faar den ikke engang gratis — vil blive benyttet i synderlig stor Udstrækning. Derimod vilde det efter min Mening være langt heldigere for Arbejderen selv, om han gjennem Forpligtelsen til at skaffe sig en Arbejdsbog ogsaa kom ud over det Spørgsmaal, hvad der skal godkjendes som tilstrækkelig Legitimation paa de Steder, hvor han kommer frem, ligesom der for det Offentlige vilde ligge en større Betyggelse deri, at Arbejderen er i Besiddelse af en Arbejdsbog, end der kan søges i, at han har en Ret til at forlange en saadan, som han sandsynligvis ikke benytter.

Jeg forlader nu den første større Gruppe af omvankende Individuer og kommer til den lille Underafdeling af dem, som jeg har tilladt mig at

kalde Vagabonder. Saa vidt jeg kan se, er det Udvalgets Mening, at ligeoverfor de indenlandske Vagabonder skal Politiet og Samfundet have den samme Ret som overfor udenlandske Rejsende; men det forekommer mig rigtignok at være noget tvivlsomt, om Politiet ogsaa vil være i Stand til at udøve et ligesaa virksomt Tilfyn med de indenlandske Vagabonder som med de udenlandske, om altsaa i Virkeligheden de samme betryggende Foranstaltninger vilde kunne træffes lige over for dem som overfor Udlændinge, og det netop fordi de ikke behøve at have noget officielt Legitimationsdokument, svarende til Udlændingenes Opholdsbog. Dette 2det Stykke henviser jo, hvad Politiets Stilling lige overfor disse indenlandske Vagabonder angaar, til Anvendelsen af §§ 5—8; men naar man undersøger Bestemmelserne i disse Paragrafer, vil man finde ikke en, men flere, som udtrykkelig knytte sig til Forudsætningen om, at Individet har en Opholdsbog eller det Tilsvarende, nemlig en Arbejdsbog, som han periodisk skal fremvise, f. Ex. hver 8de Dag, da han skal møde hos Politiet, naar han ikke har faaet Arbejde, og godtgjøre, om han har Subsistensmidler osv. osv. Nok sagt, Forudsætningen i disse Paragrafer eller dog i de fleste af dem er ligefrem den, at Vedkommende er i Besiddelse af et saadant Legitimationsdokument som en Arbejdsbog og tillige selvselgelig er underkastet de Forpligtelser, som en saadan Bog medfører, nemlig Forpligtelsen til at melde Tilgang og Afgang, til at melde sig, naar man ikke har faaet Arbejde inden otte Dage osv. Det er jo klart nok, at Politiets bestyttende Forholdsregler ville træde i Kraft lige over for Vagabonderne, naar Politiet først faar Saand i Hænde med dem; men, medens Politiet lige over for de udenlandske, de fremmede Vagabonder, som have deres Opholdsbog, dog stadig kommer i Berøring med dem, stadig kan følge dem, ser jeg ikke rettere, end at Politiet lige over for de indenlandske, ikke boghavende Vagabonder vil være indskrænket til at søge dem paa Landeveiene og i Kipperne. Jeg ser ikke rettere, end at det kun er, naar de ligefrem træffes paa ferst Ojering i Vagabondage, at Politiet kan faae Noget at bestille med dem, hvorimod den stadige jævne Kontrol, som vi ved vor Afstemning over det foregaaende Afsnit have vedtaget med de udenlandske Vagabonder, for en meget væsentlig Del maa bortfalde for de indenlandske Vagabonders Vedkommende, netop fordi disse sandsynligvis i de allerfleste Tilfælde ikke ville være forsynede med nogen Bog, svarende til Udlændingenes Opholdsbog. De Herrer ville altsaa se, at jeg har draget ikke ubetydelige Konsekventer af Forandringen af dette lille Ord „berettiget“ til „forpligtet“. — Jeg maa kun et Dieblit endnu vende tilbage til den første store og i Regelen hæderlige Gruppe af omvandrende Arbejdere for at gjøre den lille Bemærkning, at, naar det med Hensyn til den Del